

opusdei.org

Katia: vad är det viktigaste i livet?

Katia är född i Ukraina. Språkstudier i engelska och franska vid universitetet i Moskva. Hon är numerarie i Opus Dei, och i denna video berättar hon hur hon konverterat och upptäckt sin egen kallelse.

2011-10-19

Hej, jag heter Katia. Jag är född i Ukraina. Jag är katolik. Först var jag inte praktiserande: det var mycket svårt för mig. Mina föräldrar

härstammar från centrala Ukraina, där det finns många katoliker Sedan flyttade vi för att bo i ett annat område, där de inte är katoliker Den närmast belägna kyrkan låg tretimmars väg därifrån. Mina föräldrar är mycket goda människor. När jag var liten läste vi rosenkransen tillsammans. Jag lade märke till att de alltid försökte göra gott. Mina syskon och jag var helt medvetna om den goda förebilden som föräldrarna gav oss. Det var en viktig del i kristen fostran som de givit oss.

När jag var en liten flicka kunde jag inte praktisera; Jag kunde aldrig gå i kyrkan. Ur den synvinkeln kunde man tro, att jag var långt från Gud. Men det var inte så! Det var faktiskt så, lite varstans, till exempel i skolan, att jag alltid försökte försvara Guds namn. Jag vet inte varför, men när mina kamrater hånade Gud, sade jag alltid: "Jag är kristen!" Jag förblev

trogen därför att Gud aldrig någonsin avlägsnat sig från min sida, enbart av denna orsak.

Sedan flyttade jag över till Kiev för att studera på universitetet lingvistik och översättningar i engelska och franska. När jag kom till Kiev var allt nytt för mig: livet, kamraterna, bostaden... Allt var mycket vackert, mycket attraktivt.

Naturligtvis fortsatte jag att inte låtsas om Gud; men något rörde sig inom mig Jag ifrågasatte aldrig, att jag... fortsatt vara katolik, kristen... Och att detta för mig var... mitt liv. Jag fortsatte leva mitt liv, utan att vara en särskild förebild för någon. Men ibland kände jag Guds närhet. Det hände i någon situation, i de mest normala situationerna.

På den tiden bodde jag i en av universitetets bostäder och gick på undervisning på universitetet i Kiev. Då började jag fundera mycket: Jag

funderade och funderade...

Emellanåt började min mor säga till mig, när vi talades vid i telefon:

”Katia, vet du vad som är viktigast i detta livet?” Och jag svarade: ”Att studera, Mamma!” Men hon sade till mig: ”Snälla Katia, skulle du inte vilja gå in i en kyrka för att be?” Så förstod jag, att nu när jag kunde göra det, skulle det vara bra att gå i kyrkan. Min mormor Maria, även hon katolik, bad under tiden mycket för oss.

Så började gå i kyrkan, utan att riktigt veta varför. Och jag kände mig mycket, mycket lycklig. Något nytt och stort började för mig: något som gick utöver det vanliga. Och jag började gå oftare i kyrkan. Jag tog emot första kommunionen, första bikten och konfirmationen... Jag var lycklig och allt tycktes mig underbart. Sedan märkte jag, att jag saknade något! Jag saknade, att jag inte visste, vilken plats jag skulle ha i

världen Jag saknade att veta vad gud ville av mig.

Vid den tiden kände jag mig redan nära Gud... Men jag saknade fortfarande någonting, jag kände att jag inte var helt på min plats. Och jag sökte Gud överallt, runt omkring. Jag gick från ena till andra sidan och sökte var den platsen fanns som Gud hade utvalt åt mig. Jag sökte.

Då gav en präst i Kiev, fader Serguei, mig en bok: "Vägen". Jag läste den och den hjälpte mig. Men bara läsningen gav mig inte svar på mina frågor. "Vägen" hjälpte mig att förstå livet, och att förstå mig själv och de andra... Men jag visste ännu inte, vad Gud förväntade sig av mig... Men under tiden fick jag veta, att Opus Dei ordnade en reträtt: man kom till Kiev från Moskva. Jag började delta. Jag gick också på en reträtthelg i Moskva. Det var ett sätt att försöka förstå, vad Gud ville av mig. Jag gick

från plats till plats: från mitt hem till Kiev, från Kiev till Moskva... Jag gick från plats till plats för att förstå Guds vilja. Efter en viss tid visste jag det: till sist visste jag vad Gud ville av mig.

Jag tänkte då att följa Gud var framför allt att offra mig för honom... därför att jag redan då hade förstått att Gud hoppades att jag skulle ge honom hela mitt hjärta. Å andra kände jag att jag tyckte mycket om att läsa på universitetet, jag tyckte mycket om mina kamrater, jag tyckte mycket om det jag studerade, mitt yrke... I varje fall var jag beredd att, om det var nödvändigt, göra vad som helst: Att gå i kloster . och lämna allt det jag tyckte så mycket om. Allt detta, naturligtvis, skulle vara ett stort offer för mig: Det betydde nästan att lämna något som var mycket djupt inom mig. Men, nej, om det var något som Gud ville... var jag beredd. Men då förstod jag, att Gud

inte ville detta av mig. Då förstod jag naturligtvis tack vare bönen och även med hjälp från personer som hjälpt mig... Jag förstod att man kan tjäna Gud i världen. Att du kan ge hela ditt liv åt Gud utan att nödvändigtvis lämna världen... Du kan följa Gud och läsa på universitetet, träffa kamrater och bo i ett studenthus... Att förstå detta fyllde mig med glädje.

En präst förklarade för mig att offra sig för Gud naturligtvis är en god sak, men Gud ville inte att jag skulle vara olycklig utan mycket lycklig. Detta blev för mig en mycket stor upptäckt. På vilket sätt? Kan det vara sant, att Gud vill att jag är överlycklig? Men detta är rena sanningen. Nu lever jag i Moskva. Jag fortsätter mina studier: jag har börjat mastersprogrammet i filologi, med specialisering i engelska och franska. Samtidigt arbetar jag och gör det jag kan för att närma folk till Gud, därför att detta gör dig

mycket lycklig... Detta är allt! Alltså...
om någon vill fråga mig något, kan
han vända sig till mig... och låt oss
tala! Tack.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/katja-vad-ar-det-viktigaste-i-livet/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/katja-vad-ar-det-viktigaste-i-livet/)
(2025-08-05)